

Co znamená být křesťanem?

Obsah

- 1 Myšlenky na úvod
- 2 Naše dnešní situace
- 3 Co znamená Ježíšovo volání k obrácení?
- 4 Následuj mě! – co stojí následování
 - 4.1 Zapři sám sebe
 - 4.2 Vezmi svůj kříž
- 5 Svatý život jako ovoce obrácení
- 6. Ježíšova láska: příklad pro každého křesťana
- 7. Křesťan miluje pravdu

📌 1 Myšlenky na úvod

Ježíš mluvil o dvou cestách: o úzké, která vede k Bohu a málokdo ji nalézá a o široké, která vede do záhuby [1]. Byl si dobře vědom toho, že většina lidí není připravena následovat ho a dát Bohu ve svém životě místo, které mu právem náleží. Je smutné, že se dnes nabízí tolik náboženských a zdánlivě křesťanských cest, které mohou zmást i upřímně hledající lidi. To je jedním z důvodů, proč jsme viděli jako důležité napsat toto téma. Chtěli bychom na základě Bible pomoci lidem vidět, co znamená Ježíšovo volání k následování, i když se budeme muset omezit na to nejpodstatnější. Pokud jsi věřícím, může být tento text pozváním zkoumat tvůj život na základě biblických míst a myšlenek. Doufáme, že tento text pomůže i lidem, kteří ještě nevěří, aby našli cestu k Bohu.

Chtěli bychom pozvat každého, aby nás poznal a společně následoval Ježíše, sdílel všechny radosti i výzvy, které nás na té cestě potkávají.

📌 2 Naše dnešní situace

V současnosti se třetina světové populace považuje za křesťany. Mnoho z těchto lidí však ani neví, co to vlastně znamená být křesťanem. Mezi jejich životem a životem většiny nevěřících není vidět žádný podstatný rozdíl, což lidi často vede k znevažování křesťanství.

Sám Ježíš mluvil o tom, že mnoho lidí, kteří ho nazývají Pánem, bude postaveno před tvrdou realitu. Nebudou moci před Ježíšem obstát, přestože věřili, že jsou křesťané. Čteme o tom např. v Matoušově evangeliu 7:21-23:

Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘

Tato slova jsou jasným varováním před náboženským sebeklamem. Mnozí lidé si myslí, že v Ježíšově jménu dělají velké věci a jsou přesvědčeni, že mu patří. Ježíš je odmítne, protože ho sice nazývali Pánem, ale nejednali podle jeho slov.

✚ 3 Co znamená Ježíšovo volání k obrácení?

Všichni lidé, ke kterým Ježíš mluvil, věřili v Boha a v zásadě věděli, že jsou za svůj život před Bohem zodpovědní. Přesto je Ježíš volal k obrácení. Viděl v jejich životě problémy a poukazoval na jejich lhostejnost, náboženské pokrytectví, sebespravedlnost, svévolnost a malou úctu k Bohu. Věděl, že když se neobrátní a nebudou chtít vidět a olitovat své hříchy, budou zatraceni.

Také dnes je mnoho náboženských lidí, jejichž život ukazuje, že se po Boží vůli sotva ptají. Ježíš svým současníkům citoval slova proroka Izajáše, která jsou aktuální i dnes:

Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izajáš, když řekl: „Lid tento ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne. (Matoušovo evangelium 15:7-8)

Bůh vidí do srdce člověka. Nemůžeme ho oklamat náboženskou aktivitou a neměli bychom oklamat ani sebe. Je přirozené, že si náš stvořitel zaslouží v našem srdci první místo. To znamená, že se musíme rozhodnout všechno mu podřídit, jak je to vyjádřeno v přikázání, které Ježíš označil jako největší a nejdůležitější:

Přistoupil k němu jeden ze zákoníků, který slyšel jejich rozhovor a shledal, že jim dobře odpověděl. Zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: ‚Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán; miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!‘ Druhé je toto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe!‘ Většího přikázání nad tato dvě není.“ I řekl mu ten zákoník: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že jest jediný Bůh a že není jiného kromě něho; a milovat jej z celého srdce, z celého rozumu i z celé síly a milovat bližního jako sám sebe je víc než přinášet Bohu oběti a dary.“ (Markovo evangelium 12:28-33)

Bůh nás miluje dokonalou láskou. Mít s ním láskyplný vztah znamená chtít ho milovat z celé své síly a z celého srdce, jako dítě miluje svého otce. Dítě nechce být nevšimavé k otcově vůli, ale důvěřuje mu a poslouchá ho.

Podobenství o marnotratném synovi [2] dobře vystihuje, co je obrácení. Marnotratný syn se rozhodl jít si svou cestou a hledat štěstí ve světských zábavách a hříších daleko od otcova domu. Nezajímalo ho, co si o tom myslí otec. Když si uvědomil, že se jeho životní cesta ocitla ve slepé uličce, pokořil se a se zlomeným srdcem se vrátil ke svému otci. Hluboce litoval, že pohrdl jeho láskou. Věděl, že nemůže nijak odčinit to, co zničil. Jedinou věc, kterou mohl udělat, bylo vyznat svoji vinu, prosit za odpuštění a spolehnout se na dobrotu a milost svého otce. Odted mu navždy chtěl sloužit, čímž se ukázala opravdovost jeho obrácení. Otec ho objal, dal mu prsten a obuv a uspořádal hostinu bez jakýchkoli výčitek. Synova vina byla odpuštěna a vztah obnoven. A tak dostal život marnotratného syna úplně nový začátek a otec o něm řekl:

Protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen. (Lukášovo evangelium 15:24)

Tímto podobenstvím chtěl Ježíš ukázat, že každého, kdo upřímně lituje svých hříchů, přijímá Bůh jako své dítě a odpouští mu všechnu vinu. Každému „marnotratnému synovi“ chtěl dát naději, že cesta zpátky do otcova domu je otevřená, že otec ve své lásce dokonce čeká a vyhlíží, kdy se jeho dítě bude vracet. Pro

každého, kdo se touto láskou nechá dotknout, bude obrácení něčím radostným, jako radost syna, který se smí vrátit domů. Následující Ježíšova slova také vyjadřují tuto radost:

Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole. Anebo je království nebeské, jako když obchodník, který kupuje krásné perly, objeví jednu drahocennou perlu; jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. (Matoušovo evangelium 13:44-46)

Ten, kdo pochopí, jak vzácný je to poklad, že nás Bůh miluje a chce nám dát pravdivý život, bude připraven „prodat“ všechno ostatní, aby ten poklad získal. Kdo však není ochoten vzdát se různých věcí pro Boha, protože jsou mu tak „vzácné“, nebude s ním ve věčnosti. Tuto skutečnost dokazuje i setkání bohatého mladíka s Ježíšem:

Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk a poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu řekl: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. Prikázání znáš: Nezapomeneš, nezabiješ, nebudeš krást, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i svou matku!“ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem dodržoval od svého mládí.“ Ježíš na něj s láskou pohleděl a řekl: „Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“ On po těch slovech svěsil hlavu a smuten odešel, neboť měl mnoho majetku. (Markovo evangelium 10:17-22)

Tento člověk chtěl přijít k Bohu a vynaložil na to určité úsilí. Lnul ale ke svému majetku. Nebyl připraven vzdát se všeho, aby Ježíše následoval. Ježíš ale nesnížil svůj nárok. Neběžel za mladíkem, aby mu nabídl kompromis. Když Bohu chceme něco odepřít, neprokazujeme mu úctu a lásku. Ježíš nám také ukázal, že bez připravenosti dát Bohu všechno, co máme, nemůžeme být křesťany. Následující úsek to ještě objasní:

4 Následuj mě! - co stojí následování

V Lukášově evangeliu 9:23-26 po své první předpovědi utrpení Ježíš zdůraznil, jak závažná věc je následovat ho a žít jako křesťan:

Všem pak říkal: „Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe a každý den vezme svůj kříž a následuje mne. Neboť kdo by chtěl svou duši zachránit, zahubí ji; kdo by však svou duši zahubil kvůli mně, ten ji zachrání. Vždyť co člověku prospívá, když získal celý svět, ale sebe poškodil nebo zahubil? Neboť kdo by se styděl za mne a za má slova, za toho se bude stydět Syn člověka, když přijde v slávě své i Otcově a svatých andělů. (ČSP)

I když jsou tato slova závažná, nejsou dnes brána vážně. Z mnoha lidí, kteří se nazývají křesťany, jen málokdo přemýšlí o tom, co skutečně znamenají. Kdo chce být křesťanem, musí si klást otázku, jak má prakticky ve svém životě zapřít sám sebe, nést svůj kříž, „zahubit“ svůj život a nestydět se za Ježíše a jeho slova. Ježíš mluvil ke všem, nejen k malému množství učedníků, kteří to chtěli brát vážně.

4.1 Zapři sám sebe

Když chceme skutečně chodit v Ježíšových stopách, měli bychom si být vědomi, že tato cesta vyžaduje rozhodnost a odhodlanost. Nemůžeme po ní jít, když lneme k vlastním plánům, tužbám a cílům. Potom budeme rozpolceni mezi Boží vůlí a naší vlastní a nebudeme mít sílu jednat. Sebezapření znamená vzdát se

všeho rozhodování podle sebe a místo toho dát celý svůj život do Božích rukou. On sám má přehled a ví nejlépe, co je dobré pro nás a pro druhé. Proto mu můžeme důvěřovat více než sami sobě. Když nejsme ochotni podřídit Bohu své plány a touhy, nemůžeme zakoušet jeho vedení a sloužit mu.

✚ 4.2 Vezmi svůj kříž

Není náhodou, že Ježíš řekl tato slova hned po předpovědi svého utrpení^[3]. Kříž symbolizuje, že ani my nemůžeme jít po této cestě, když nejsme připraveni trpět. Ježíš byl v konfliktu se světem až do té míry, že ho svět nebyl ochoten snést. Jako křesťané také zakusíme konflikty. Když lidem říkáme Boží slovo, které odhaluje jejich hříšnost a ubohost, musíme počítat s odmítnutím nebo i s posměchem. Někdy ztratíme naši „dobrou pověst“, protože jim říkáme věci, které jsou jim nepříjemné nebo skrze které se cítí obviněni. Ježíš řekl, že bychom měli nejen nést, ale dokonce se i radovat, když se nám to stane.

Blaze vám, když vás lidé budou nenávidět a když vás vyloučí, potupí a vymažou vaše jméno jako proklaté pro Syna člověka. Veselte se v ten den a jásejte radostí; hle, máte hojnou odměnu v nebi. Vždyť právě tak jednali jejich otcové s proroky. (Lukášovo evangelium 6:22-23)

Mnozí lidé, kteří se nazývají křesťany, nejsou připraveni stát před druhými lidmi s Ježíšovým slovem a nárokem. Stydí se to dělat, protože věřit v objektivní pravdu a myslet si, že Ježíš nám ji přinesl, není považováno za moderní. Nechtějí být pokládáni za staromódní a netolerantní. Ve skutečnosti to ale znamená zrazovat Ježíše a nestát na jeho straně. Proto nebude ani Ježíš stát na straně těchto lidí, když se budou muset před Bohem zodpovídat za svůj život.

Všechny tyto myšlenky jsou zdůrazněny Ježíšovými slovy v Lukáši 9:57-62:

Když se ubírali cestou, řekl mu kdosi: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ Ale Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ Jinému řekl: „Následuj mne!“ On odpověděl: „Dovol mi, Pane, abych šel napřed pochovat svého otce.“ Řekl mu: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“ A jiný mu řekl: „Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou.“ Ježíš mu řekl: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“

Lišky mají doupata a ptáci hnízda... následovat Ježíše není jednoduchá cesta. Chodit s ním může být spojeno s odříkáním, na které musíme být připraveni. Ježíš neříká, že jako křesťané nemáme nikde bydlet. Ale stejně jako si Ježíš nezařídil pohodlný život na zemi, měli bychom i my žít s vědomím, že náš skutečný domov je v nebi. To by nás mělo připravit už tady a teď ztratit všechno, co se může zdát, že nám patří a zůstat v tomto světě outsidersy.

Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé... Ježíš zde nechce svým učedníkům v zásadě zakázat starost o pohřbívání. Viděl, že tento člověk chtěl dát práci pro Boží království až za pozemské povinnosti a v této souvislosti vyjádřil velmi radikálními slovy, co je prioritou. Jako křesťané můžeme lidem pomoci najít věčný život a měli bychom si proto být vědomi, že je to náš nejdůležitější úkol.

„Mrtví“, kteří mají pochovat své mrtvé, jsou lidé, kteří nechtějí být voláni k životu s Bohem, jsou tedy duchovně mrtví a nikomu nemohou duchovně pomoci.

Kdo položí ruku na pluh... Ježíšova odpověď třetímu člověku ukazuje, že mu nešlo jen o to, říct svým blízkým „na shledanou“. Ježíš viděl, že za touhou rozloučit se s jeho rodinou byl nedostatek rozhodnosti. Když někdo opustí svůj starý život jen se stýskáním a ne z celého srdce, nebude se moci postavit výzvám, které

vycházejí z následování Ježíše.

✚ 5 Svatý život jako ovoce obrácení

Když člověk činí pokání a chtěl by žít jako křesťan, stejně jako marnotratný syn se vzdá hříšných věcí, i když se bude muset překonat. Mnoho lidí, kteří se nazývají křesťané, nevede opravdový boj proti svým hříchům, protože se jich nechtějí vzdát. Namlouvají si, že se buď o hříchy skutečně nejedná, nebo jim je Bůh tak či tak odpouští kvůli lidské nedokonalosti a slabosti.

Je důležité takové myšlenky odhalit jako výmluvu. Ježíš řekl, že všechno je možné tomu, kdo věří^[4]. Když se úplně svěříme Bohu, zakusíme jeho pomoc. Nenechá nás samotné v našich pokušeních a slabostech. Budeme zakoušet Boží milost nejen v odpuštění našich vin, ale jeho milost nás bude vychovávat žít v tomto světě život, který se mu líbí:

Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. (list Titovi 2:11-14)

Když chceme náš život odevzdat Bohu ke službě a vzdát se našich hříchů, Bůh nám k tomu dá také sílu. Naše životy se pak stanou obětí, která je Bohu milá. Sloužit mu v našem každodenním životě a být mu poslušní je pravá bohoslužba.

Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (List Římanům 12:1-2)

V Novém zákoně je mnoho míst, která mluví o svatém životě křesťanů. K lásce k Bohu patří činění jeho vůle a Boží láska nám k tomu dává sílu. Každý, kdo žije s Ježíšem, ponese toto ovoce.

Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. (...) Tím bude oslaven můj Otec, když ponese hojné ovoce a budeteými učedníky. (Janovo evangelium 15:5.8)

Jako křesťané už nejsme otroky hříchu, ale služebníky Božími.

Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte - buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti. Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchu, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno. A tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali jste se služebníky spravedlnosti. (List Římanům 6:16-18)

O tom hlouběji pojednává téma o posvěcení, které můžete najít [zde](#).

✚ 6. Ježíšova láska: příklad pro každého křesťana

Ježíšův celý život se vyznačoval láskou. Z lásky opustil svoji nebeskou slávu. Stal se člověkem, abychom

mohli poznat, jak velmi nás Bůh miluje a chce nám darovat radost a pokoj ze smíření s ním. Nikdy nehledal svůj prospěch, ani to, co by mu bylo příjemné, nikdy si nevybíral snazší cestu místo té správné. Z lásky říkal vždycky pravdu a snažil se pomoci lidem, aby se učili vidět sebe tak, jako je vidí Bůh a nezahynout v sebeklamu. Vzal na sebe utrpení a dokonce i smrt na kříži, aby svojí láskou a pokorou zahanbil lidi v jejich pýše.

Svou láskyplnou odevzdaností nám Ježíš dal jasné měřítko. Jeho láska a služba druhým neznala hranic. Svým učedníkům a všem, kdo chtějí být křesťany, dal příkázání jednat podle jeho příkladu:

Nové příkázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (Janovo evangelium 13:34-35)

Být křesťanem neznamena dodržovat základní morální hodnoty a čas od času navštěvovat křesťanská setkání, ale zároveň si žít svůj vlastní život. Z Janova listu se dozvídáme, koho první křesťané považovali za křesťana:

My víme, že jsme přešli ze smrti do života, neboť milujeme bratry; kdo nemiluje bratra, zůstává ve smrti. Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstal. Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svou duši. I my jsme povinni položit své duše za bratry. Má-li však někdo dostatek v tomto světě a vidí, že jeho bratr má nouzi, a zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstat Boží láska? Dítky, nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a v pravdě. (1. Janův list 3:14-18 ČSP)

Jsme tedy povinni položit život za své bratry a milovat je v skutku a v pravdě. Co to pro nás znamená? Přirozeným vyjádřením lásky je touha po společenství. Společenství křesťanů znamená trávit čas jeden s druhým s cílem poznat Boha hlouběji, oslavit jej, sloužit mu, poznat jeho vůli a činit ji. Tak se stane sebezapření, které je nutné pro následování, praktickým: Chceme i nadále trávit svůj volný čas ve sportovním klubu, hraním počítačových her, brouzdáním po internetu nebo čtením románů? Chceme pracovat přesčasy, abychom budovali svoji kariéru a mohli si pak koupit svůj vysněný dům? Nebo jsme připraveni změnit svůj život, vzdát se svých koníčků a kariéry, dát správné místo své práci a zájmům, abychom tak měli čas na své bratry a sestry ve víře? Máme touhu mít účast na jejich životě a dovolit jim to samé? Chceme se navzájem podporovat v úsilí o svatý život? Jsme ochotni budovat otevřené, upřímné vztahy, ve kterých bychom ukázali i své slabosti a vyznávali své hříchy? Chceme si vzít čas den co den hlouběji poznávat Boha a Bibli?

Stejně tak, jako se Ježíš plně nasadil za spásu lidí, budou mít i křesťané v životě tento cíl. Není nic důležitějšího než pomáhat druhým nejen Boha najít, ale také s ním zůstat. Není totiž samozřejmostí, že každý, kdo se vydal po úzké cestě, dorazí též do cíle. „Usilujte o posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána“ (Židům 12:14) – Písmo nás vybízí být si denně jeden druhému oporou v úsilí o svatost.

Dejte si pozor, bratří, aby někdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné, takže by odpadl od živého Boha. Naopak, povzbuzujte se navzájem den co den, dokud ještě trvá ono ‚dnes‘, aby se nikdo z vás, oklamán hříchem, nezatvrdil. Vždyť máme účast na Kristu, jen když své počáteční předsevzetí zachováme pevné až do konce. (Židům 3:12-14)

Věčného života dosáhneme, jen když zůstaneme v naší poslušnosti věrni až do smrti.

Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života. (Zjevení 2:10)

V našem tématu „Život prvních křesťanů“ je podrobnější popis toho, jak lásku k sobě navzájem žili.

7. Křesťan miluje pravdu

Na důležité otázky života a víry se lidé pokoušejí odpovědět mnoha různými způsoby. Ale správnou odpověď, pravdu, najdeme u Boha. Zjevuje se nám mimo jiné skrze stvoření, skrze naše svědomí a nejjasněji skrze Písma Nového a Starého zákona.

Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ (Janovo evangelium 8:31–32)

Poznání pravdy a správné chápání Boha a jeho slova jsou velmi důležité pro život s ním. Když se nechceme nechat poučit Božím slovem, potom věříme naší vlastní představě o Bohu tak, jak nám to vyhovuje. Se živým Bohem však vztah mít nebudeme.

Křesťan je člověk, který miluje pravdu a chce skutečně porozumět Bohu a jeho vůli. Nechává Boží slovo korigovat nesprávné myšlenky a odhalit sebeklam a přetvářet celý svůj život. Tak jako Petr, i každý učedník Ježíše vyzná, že Ježíšovo učení je cestou k věčnému životu.

Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“ (Janovo evangelium 6:68–69)

Když dnes mluvíme s náboženskými lidmi o Bibli, často zažíváme, že se nebiblickými argumenty snaží vyvrátit místa, která je vyzývají ke změně svého myšlení a skutků. Naopak křesťan se podřizuje Božímu slovu. Pokud ne, pak člověk přehlídí Ježíše, který je pravdou, a který nám přišel pravdu zjevit. Nový zákon zdůrazňuje, jak je důležité pevně se držet učení Ježíše a apoštolů. Protože falešná učení vedou k falešnému životu, je naše spasení závislé na tom, zda chceme následovat biblické učení. Pavel napsal Timoteovi, který nesl velkou zodpovědnost za předávání správného učení:

Dávej si pozor sám na sebe a na učení. V tom setrvávej. Neboť budeš-li to činit, zachrániš jak sám sebe, tak ty, kdo tě poslouchají. (1. list Timoteovi 4:16 ČSP)

Držet se správného učení znamená držet si odstup od všech falešných vlivů. Křesťané mají zodpovědnost zkoumat, co jiní lidé učí a vyhýbat se duchovnímu společenství s lidmi, kteří se nedrží Kristova učení.

Mějte se na pozoru, abyste nepřišli o to, na čem jste pracovali, ale abyste dostali plnou odměnu. Kdo zachází dál a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdo zůstává v jeho učení, má i Otce i Syna. Přijde-li někdo k vám a nepřináší toto učení, nepřijímejte ho do domu a nevítejte ho; kdo ho vítá, má účast na jeho zlých skutcích. (2. Janův list 8–11)

Tomuto bodu se na těchto webových stránkách hlouběji věnuje téma: [O nebezpečí falešných učení](#).

Na závěr: křesťan je člověk, který odpovídá na Boží lásku touhou milovat Boha z celého srdce a celou svou silou. Obrátil se ze svého starého hříšného života a dává svůj život Bohu úplně k dispozici. Usiluje o svatý život v poslušnosti Bohu a jeho slovu. Miluje pravdu, chce porozumět hlouběji Ježíšovu učení a pevně se ho

držet. V lásce nasazuje svůj život za své bratry a sestry, aby je posiloval na společné cestě s Bohem. Těm, kteří nevěří nebo jdou po špatné cestě, chce říct o Ježíši, aby také oni mohli najít pravdivého Boha. Věci, které se týkají Božího království, jsou v jeho životě na prvním místě.

Související témata

- [Obrácení](#)
- [Svatost a svatý život](#)

Pokud máte myšlenky nebo otázky k tomuto textu, budeme rádi, když nám napíšete

E-mailová adresa

Zpráva

[Odeslat](#)

Poznámky:

1. Matouš 7:13-14
2. Lukáš 15:11-32
3. Lukáš 9:20-22
4. Marek 9:23

© 2021 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 - 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznámá, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.